

# РЕШЕНИЕ

№ 15487

гр. София, 08.05.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в**  
публично заседание на 24.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мариета Райкова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2824** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/във връзка с чл.149, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. Г. Р. от [населено място] против Решение №1040-21-112/20.02.2025г. на директора на Териториално поделение С. град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-659-1/28.01.2025г. на ръководител на осигуряването за безработица.

Жалбоподателят оспорва постановления от административния орган отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а КСО. Счита, че актът, в който обективиран отказът, е незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, в противоречие с материалния закон и са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От съда се иска да отмени оспорения административен акт.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - директорът на ТП С.-град към НОИ, редовно призован, се представлява от юрк. И., който поддържа законосъобразност на оспорения акт и изложените в него мотиви. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с оспорения акт, представените с административната преписка писмени доказателства, доводите на страните, намира следното от фактическа страна:

На 09.01.2025г. жалбоподателят Р. подава молба за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл.54а от КСО. Представила е копие от заповед №67 от 06.01.2025г. за прекратяване на трудовото й правоотношение с осигурител “Монолит”АД, ЕИК[ЕИК], считано от

06.01.2025г. на основание чл.328, ал.1,т.2 от КТ. С Разпореждане № 214-00-659-1/28.01.2025г. ѝ е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица, тъй като при извършена проверка от страна на административния орган било констатирано, че по данни от Търговски регистър на АВп Р. е вписана на 25.06.2020г. като управител на “Мрамор Беркстон Б” ЕООД, [ЕИК], и към датата на подаване заявлението за ПОБ-09.01.2025г в ТРРЮЛНЦ липсва вписано обстоятелство по заличаването ѝ. След обжалване на процесното разпореждане по административен ред от страна на жалбоподателя Р. е постановено Решение № 1040-21-112/20.02.2025г. на директора на ТП на НОИ- С. град, обжалвано в настоящото производство.

Оспореното решение е издадено от материално компетентен орган и в предвидената от закона форма.

Спорният по делото въпрос е свързан с това дали към 06.01.2025г., когато е прекратено трудовото правоотношение между жалбоподателя Р. и “Монолит”АД, тя е имала право на обезщетение за безработица с оглед съществуващото към същата дата правоотношение с дружеството “Мрамор Беркстон Б”ЕООД в качеството ѝ на управител.

Според разпоредбата на чл.54а, ал.1 КСО към момента на отпускане на паричното обезщетение за безработица правото на парично обезщетение за безработица възниква за лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрацията като безработни в Агенцията по заетостта; нямат отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст или професионална пенсия за ранно пенсиониране и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4 от същия кодекс. Предвидено е, че изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, съответно управителите на търговски дружества, подлежат на задължително осигуряване за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица.

Органите на управление на дружеството с ограничена отговорност и техните правомощия са предмет на правната регулация, съдържаща се в глава тринадесета, раздел трети на Търговския закон. С чл. 137, ал. 1, т. 5 от ТЗ е предвидено е, че управителят на дружеството се избира от общото събрание, което определя и възнаграждението му. Съгласно чл. 141, ал. 1 от ТЗ, управителят организира и ръководи дейността на дружеството съобразно закона и решенията на общото събрание, а съгласно ал. 2 - представлява дружеството. Когато дружеството е еднолично, то се управлява и представлява от едноличния собственик на капитала, който решава въпросите от компетентността на общото събрание, за което се съставя протокол в съответната за решенията на общото събрание форма (чл. 147 от ТЗ). На основание чл. 140, ал. 1, във вр. с ал. 1 от ТЗ, решенията на общото събрание, които се отнасят до вписванията по чл. 119, ал. 2, сред които е назначаването на управител, трябва да бъдат вписани в търговския регистър. За вписване на името на управителя в търговския регистър се изисква от него да представи нотариално заверено съгласие с образец на подписа (чл. 141, ал. 3 от ТЗ). В ал. 4 на чл. 140 от ТЗ изрично е разписано, че изборът и освобождаването на управителя имат действие от вписването им в Търговския регистър. Правнорелевантната проверка за наличието, съответно, липсата на качество на "управител" на едно лице, може да бъде направена единствено в публичния по своя характер Търговски регистър. По силата на чл. 141, ал. 6 от ТЗ, овластяването и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им.

В този смисъл, в чл. 10, ал. 2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел е разписано, че невписаните обстоятелства се смятат за несъществуващи за

трети добросъвестни лица.

Посочените норми са с императивен характер. Във вътрешните отношения между собственика на дружеството и управителя, както и в отношенията с наети на работа лица, решението за назначаване на управител има незабавно действие, но за да може да упражнява управленческите и представителни функции, предвидени в чл. 141 от ТЗ, по отношение на други лица, управителят трябва да бъде вписан в Търговския регистър. Вписването има конститутивно действие по отношение на правоотношенията с трети за дружеството лица, вкл. и за осигурителното правоотношение с НОИ и неговите органи, осъществяващи дейностите по ДОО. (В този смисъл и Решение No 5644 от 30.04.2018 г. на ВАС по адм. д. No 4313/2017 г., VI о., Решение No 1264 от 30.01.2018 г. на ВАС по адм. д. No 13185/2016 г., VI о. Решение No 15852 от 21.12.2017 г. по адм. д. No 4364/2017 г. на ВАС, VI о.) Съгласно чл. 4, ал. 1, т.7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества.

Между страните не се спори, а и жалбоподателят Р. не отрича, че е била вписана като управител на търговско дружество към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица – 06.01.2025г. и че към тази дата не е вписано заличаването ѝ като управител на дружество „Мрамор Беркстон Б“ ЕООД и същата е подлежала на задължително осигуряване на друго основание - чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Коректна е преценката на административния орган, че към момента на подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, жалбоподателят Р. е бил управител на дружество, а дали фактически е извършвала трудова дейност е ирелевантно щом като лицето е вписано като орган на управление.

Неоснователно е възражението, че дружеството „Мрамор Беркстон Б“ ЕООД не е извършвало търговска дейност и че самата Р. не е извършвала трудова дейност, което означавало, че същата отговаря на законовите изисквания за изплащане на парично обезщетение за безработица. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж. Следва да се отбележи, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а от КСО, тъй като в тази разпоредба изрично е въведено прекратяването на осигуряването като изискване за възникване право на парично обезщетение за безработица. Прекратяване на осигуряването би възникнало за жалбоподателя считано от датата на вписване на заличаването му като управител на дружеството.

Предвид гореизложеното оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, съдът

**Р Е Ш И :**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г. Р. от [населено място] против Решение №1040-21-112/20.02.2025г. на директора на Териториално поделение-С. град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-659-1/28.01.2025г. на ръководител на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА П. Г. Р. да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 /сто/лв., представляваща сторените по делото разноси.

Решението е окончателно на основание чл. 119 вр. с чл. 117, ал.1, т.2, буква „б“ КСО.